
Která vysoká škola je nejtěžší?

Která vysoká škola je nejtěžší?

Kdo projde sítím přijímaček na vysokou školu, nemá ještě vyhráno. Úmrtnost studentů se na některých oborech blíží osmdesáti procentům. Titul nemají jistý ani ti, kteří se do školy probouvali mezi stovkami uchazečů.

Budoucí vysokoškoláci jsou často přesvědčeni o tom, že když se dostanou na školu s náročnými přijímacími zkouškami, čeká je tři nebo pět let víceméně pohodového studia bez stresu. Realita je pak může nepříjemně zaskočit. Mezi studenty i běžnou veřejností se traduje, že nejnáročnější je obstát při studiu vysokých škol, na něž přijímají velkou většinu přihlášených uchazečů. Takovou školou je například České vysoké učení technické, kam na některé obory berou studenty i bez přijímacích zkoušek. Naopak nenáročné studium si budoucí vysokoškoláci slibují od škol s velkým převisem nepřijatých uchazečů.

Že může takové očekávání skončit rozčarováním, dokládá příklad třiaadvacetileté vysokoškolačky Aleny: „Na gymnáziu mě studijní poradkyně přesvědčovala, že když dokážu projít přijímačkami na pražskou bohemistiku a germanistiku, nebudu mít se studiem samým žádné potíže. Na tyto obory je prý těžké se dostat, ale když to člověk dokáže, nemá pak problém se na škole udržet. Moje zkušenost je bohužel úplně jiná. Přijímačky mi těžké nepřipadaly, horší už to bylo se studiem. Na germanistice nás do prváku nastoupilo něco přes padesát a po prvním zkouškovém období zbylo sotva dvacet. Vydržela jsem ten záprah dva semestry a odešla na práva.“ Aleně prý zabrala příprava do školy veškerý volný čas. Na každý seminář musela načíst několik knih a studií, za celý akademický rok se nebyla nikde pobavit a nad učením pravidelně trávila i víkendy. „Například na zkoušku z dějin české literatury devatenáctého století jsme měli nastudovat skripta, která mají asi sedm set stran. K tomu jsme měli mít seznam přečtené literatury obsahující sto padesát titulů beletrie plus odbornou literaturu.“ Studium humanitních oborů ale zdaleka neznamená vždy jen dřinu. Na menších oborech, kde se můžete setkat třeba jen s pěti spolužáky v ročníku, si své studenty více hýčkají a nesnaží se částí z nich během prvních semestrů zbavit. Na takovýchto oborech vzniká užší vztah mezi studenty a pedagogy, a můžete na nich tedy očekávat i lidštější přístup.

ČVUT bez problémů? Od třetího ročníku!

„Přijímaček se u nás nikdo bát nemusí, zato první ročník je dost náročný, hodně lidí z něj vyhodí, ale kdo projde aspoň do třetího ročníku, může být už v klidu. A co se týká státnic, tak si vůbec nevzpomínám, že by je u nás někdy někdo neudělal napoprvé,“ říká absolvent elektrotechnické fakulty ČVUT Pavel. Náročnost prvních semestrů na ČVUT potvrzuje i studentka čtvrtého ročníku jaderného inženýrství Simona. S lehkou ironií tvrdí, že přijímací zkouškou je vlastně absolvování prvního ročníku.

Na každém oboru se najdou zkoušky víceméně lehké, ale také zkoušky, jejichž absolvování je prubířským kamenem. Na medicíně jej představuje pověstná anatomie, na Ekonomicko-správní fakultě Masarykovy univerzity v Brně je to podle studentů zkouška z mikroekonomie. Názory na náročnost jednotlivých zkoušek se ale často různí.

Podle třiaadvacetileté Moniky, studentky druhého ročníku Třetí lékařské fakulty Univerzity Karlovy, nejsou ani obavy z anatomie namístě. Podle ní je to zkouška, na niž se může i méně talentovaný student bez problémů naučit, horší je to prý s biochemií.

Aby studium vybraného oboru neskončilo neúspěchem, je potřeba dobře zvážit časové možnosti a množství energie, které je student ochoten na své cestě za vzděláním vynaložit. Univerzální návod na výběr školy, z níž nebude hrozit vyhazov, asi neexistuje. Nejspolehlivější metodou je poradit se s někým, kdo daný obor studuje. Zobecnění týkající se celých fakult totiž evidentně nefungují.